Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.
Kertomus demokraattien puoluekokouksen vastaisesta antikapitalistiblokista Denverissä maanantaina 25
2008

Haettu 17.8.2012 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/2008083015191673
Ote Rolling Thunder -lehden tulevan numeron johdannosta.
Alkuperäinen: Rolling thunder report on DNC Anticapitalist Bloc, August 25.

fi.theanarchistlibrary.org

Kertomus demokraattien puoluekokouksen vastaisesta antikapitalistiblokista Denverissä maanantaina 25

CrimethInc.

2008

Muutama sata ihmistä kerääntyi keskustassa olevaan puistoon: jotkut söivät Ruokaa Ei Aseita -poppoon tarjoamaa murkinaa, jotkut vain hengailivat, ja jotkut olivat tulleet vastauksena mustablokki -kutsuun, joka oli esitetty kuukautta aiemmin, mutta jota ei oltu kunnolla organisoitu. Suojavarusteissa olevat poliisit olivat noin kymmenen ryhmissä eri puolilla puistoa ja lähikaduilla. Heitä oli määrällisesti enemmän kuin puistossa istuskelevia mustapaitaisia nuoria. Auton piti tuoda banderolleja, mutta huhun mukaan kuljettaja pidätettiin ja auto takavarikoitiin; ei tunnu olevan oikein minkäänlaista viestiverkostoa tai sanansaattajia valmiina. Huhuja kiertää jostain toisesta kokoontumispaikasta. Tunti kuluu ilman että kukaan tekee mitään; jopa kytät tuntuvat menettävän mielenkiintonsa.

Lopulta, kun suurin osa porukasta on jo lähtenyt ja tuntuu varmalta ettei mitään tule tapahtumaan, muutama ihminen – ehkä kymmenen tai viisitoista – vetää huput ja naamiot päähänsä ja alkaa varovaisesti huutaa: ”A! Anti! Anticapitalista!” Pieni sumutorvi päästää törähdyksen. He alkavat kävellä tiiviinä pienenä porukkana.

Keitä nämä hullut oikein ovat? Mitä he oikein ajattelevat, naamiot päällä ja kädet ketjussa toisiinsa, kun satoja mellakkapoliiseja on heidän ympärillään ja sivarikyttiä roikkuu kyynerpäissä? Ei tämä ole mikään Seattlen WTO-protesti, jossa muutamilla kytillä oli kädet täynnä töitä sadan tuhannen mielenosoittajan kanssa; nämä kakarat ovat ainoita jotka tekevät yhtään mitään tänä iltana, ja koko kaupunki on militarisoitu. Mitä he voivat edes kuvitella mahdollisesti saavuttavansa?

Mutta porukkaa liittyy mukaan. Pian heitä on muutamia kymmeniä erilaisissa mustissa asusteissa, ja sitten muutamia kymmeniä lisää. Huuto saa voimaa alleen, mutta se saa koko yrityksen näyttämään entistäkin itsetuhoisammalta. He pääsevät tielle asti, ja lähin poliisijoukko muodostaa ketjun tien sulkemiseksi. Eikä siinä enää mitään, peli on pelattu: he marssivat kömpelösti, huonosti varustautuneena, suoraan pippurikaasusuihkuun.

Henkeä haukkoen ja yskien joukko kompuroi takaisin nurmikolle. Tämän luulisi olevan tässä, mutta porukka kasvaa, kun uteliaat sivustakatsojat tulevat paikalle nähdäkseen paremmin mitä tapahtuu. Pian joku huutaa lukua ja muut tulevat mukaan: ”Yksi! Kaksi!” Tämä on taas yksi virhe – pitäisi laskea alaspäin, jotta kaikki tietää millon lasku loppuu – mutta kun kuuluu ”KOLME!”, ehkä noin kolmekymmentä ihmistä juoksee nurmikon yli poispäin poliiseista, ja kaikki muut jäävät heidän jälkeensä. Muutamassa sekunnissa sadat ihmiset pinkovat puiston yli kohti toisella laidalla olevaa risteystä, jota poliisi ei ole vielä miehittänyt.

Väkijoukko pursuaa kadulle. Pakollinen TIE SULJETTU -kyltti ilmestyy jostain ja raahataan risteykseen. Ilmassa oleva energia on sähköistä, vastakohtana kymmenen minuuttia aiemmin esiin-

tyneeseen epävarmuuteen ja mielipahaan. Kun viimeisetkin pääsevät mukaan, joukko lähtee eteenpäin, kääntyen kadunkulmasta väärään suuntaan poispäin läheiseltä ostosalueelta. He pääsevät tarkalleen puolitoista korttelia, kunnes heidän eteensä muodostuu poliisimuuri; muutamaa sekuntia myöhemmin toinen poliisimuuri saartaa heidät takaa. Vikkelät onnistuvat livahtamaan laidoilta pois, mutta loput – ehkä sata ihmistä – jäävät mottiin. Poliisi sulkee useamman korttelinvälin, laittaen kadulle mellakkakyttiä, polkupyöräkyttiä, ratsukyttiä, maijoja sekä panssariautoja, ja alkavat hakkaamaan ja ampumaan ihmisiä pippurikuulilla ennen pidättämistä.

Tarinan luulisi päättyvän tähän, mutta se jatkuu. Tunnin päästä sadat ihmiset, jotka eivät osallistuneet marssiin tai olleet puistossa, ovat kerääntyneet risteykseen johon ilmestyi TIE SULJETTU -kyltti. Joukko afrikkalaista alkuperää olevia nuoria huutaa ”FUCK THE POLICE!” yhdellä puolella, kun joukko katukersoja ja keskiluokkaisia kansalaisia katselee poliisilinjoja ja huutelee poliiseille. Spraymaali koristaa seiniä: POLIISIVALTIO. SIAT VITTUUN. Helikopteri kiertelee yläpuolella, ja sen kohdevalo pyörii väkijoukossa, mutta se vain ärsyttää ihmisiä entisestään; tunnelma on kasvavan myrskyisä. Kaikenlaiset ihmiset tulevat paikalle kysymään mitä tapahtuu; tuntemattomat, jotka muuten eivät olisi koskaan puhuneet keskenään, keskustelevat anarkismista, poliisiväkivallasta, ja siitä mitä tehdä seuraavaksi. Läheiset baarit ovat sulkeneet ovensa ja liiketoiminta häiriintyy koko kaupunginosassa. Demokraattipuolueen delegaatit eivät pääse kulkemaan alueen läpi; jotkut ovat jumissa hotellinsa parkkihallissa. Tämä kestää tunteja ja näkyy kaikissa uutisissa.

Myöhemmin, kun osanottajat miettivät marssia, jotkut arvioivat sen onnistuneeksi onnettomuudeksi: taktisesta näkökulmasta se oli katastrofi, mutta se jotenkin loi ympäristön jossa Denverin keskustassa upoksissa ollut tyytymättömyys nousi pinnalle. Jos jokainen olisi ollut järkevä ja vain lähtenyt puistosta, mitään tavallisuudesta poikkeavaa ei olisi tapahtunut. Sen sijaan hyvin pieni

joukko ihmisiä onnistui muuttamaan vaihtoehtoja joita ympärillä olevilla ihmisillä oli – ja kohdatessaan uusia vaihtoehtoja, monet toimivat eri tavalla kuin he muuten olisivat tehneet. Jos aloitteen tehnyt ryhmä olisi ollut suurempi tai paremmin valmistautunut, muutos olisi voinut olla vastaavasti paljon dramaattisempi.

Kun haastamme vallanpitäjät, meidän ei tarvitse valmistautua voittamaan sotaa heitä vastaan – meidän ei välttämättä edes tarvitse tehdä kaikkia oikeita päätöksiä, tai kehittää kaikista vedenpitävimpiä suunnitelmia. Meidän täytyy vain muuttaa sitä tilannetta jossa toiset tekevät päätöksiä, jotta joudutamme tilanteita joiden lopputuloksia ei voi ennalta tietää – joten minkä harvat aloittavat, monet voivat jatkaa.

***

Anarkistit ovat erikoisen varustautuneita tällaisiin kokeiluihin, sillä meillä ei ole mitään pelissä nykyisen järjestyksen säilyttämiseksi. Ekonomien ja kehittäjien sanojen mukaan me olemme riskinsietokykyisiä: vähän menetettävää, meillä on varaa heittää itsemme tuntemattomaan ja katsoa mitä tapahtuu. Niiden, joiden täytyy onnistua kaikessa mitä tekevät, on oltava varovaisia ja konservatiivisia; heille ei koskaan tapahdu mitään uutta ja jännää. Ehkä 99 prosenttia projekteistamme ovat surkeita epäonnistumisia, mutta milloin tahansa onnistumme kunnolla, se on historiallista.

Menestyksemmme voivat olla vaarallisia – kun yrität jotain ja se toimii, on helppo jumiutua yrityksiin sen toistamiseksi. Kuinka monta uutta mallia olemme keksineet viimeisen vuosikymmenen aikana, oikeasti? Parhaimmillamme kohtelemme itseämme kokeellisena materiaalina, heittäen itsemme tutkimattomille alueille ja palaten sieltä uusien keksintöjen kanssa. Lehden tämä numero tutkii joitain viimeaikaisia yrityksiä luoda vaihtoehtoja edeltäjiltämme perityille anarkististen toimintatapojen standardeille. Joistain näistä vaihtoehdoista on tullut standardeja itsessään, kuten SHAC -mallista; toisia, kuten ruotsalaisten kokeilema malli, jossa rakennettiin sosiaalikeskus alhaalta käsin itse epätoivoisena siitä ettei

koskaan onnistuttaisi puolustamaan squattia, ei olla vielä testattu yhden yhteisön ulkopuolella.

Meidän tulisi jatkuvasti kaikin tavoin hioa taitojamme toistemme tueksi. Vaarallinen eläminen saattaa ottaa monia eri muotoja, ja riskien ottaminen kaiken aikaa saattaa olla kuluttavaa jopa ilman pamppuja, pippurikuulia ja vankeustuomioita. Meidän täytyy toisistamme huolehtimiseksi tehdä enemmän kuin vain laittaa kädet ketjuksi silloin kun on aika käydä poliisilinjoja vastaan. Ei ole helppoa olla kokeellista materiaalia.